

LLEVOR

Revista quinzenal

SUSCRIPCIO

Trimestre Ptas. 1'00

Un nombre " 0'20

Nombre 30.-10 Octubre 1909.

Redacció y Administració

Plaça de Perpinyá, 4.—Granollers

RHUM, QUINA Y COLONIA

Higiene del cabell; te un perfum suau y agradable, posseheix propietats sanitàries y tónicas que s'acomoden de un modo admirable, principalment pera l'ús de las senyoras.

Plassa de la Constitución, N.º 33
— GRANOLLERS —

Francesch Coma

Banco Vitalicio de España

SEGUROS VIDA

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

CARLOS GUIMERÁ

Plaza de la Corona, 6. — GRANOLLERS. —

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

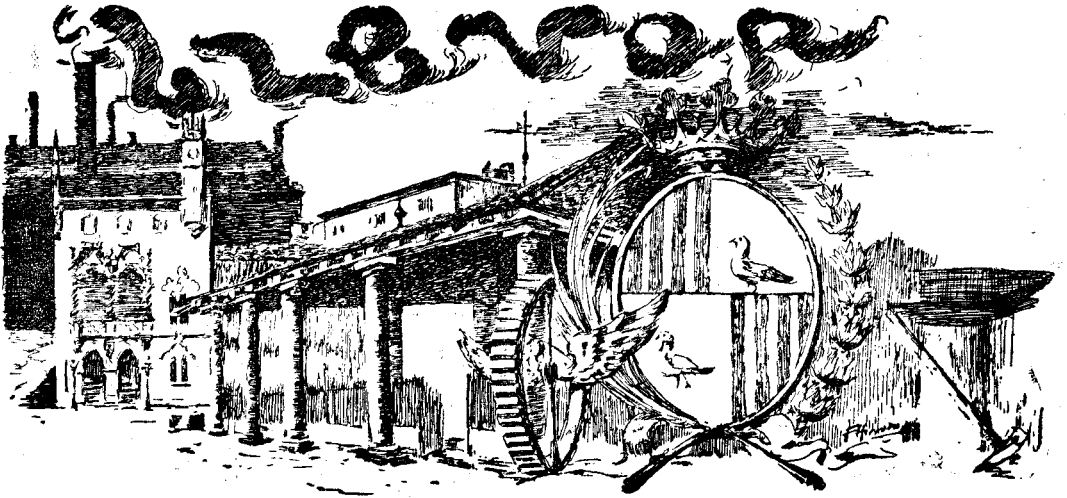
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, laxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases.—Pídase en la

FARMACIA GASSET Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y
— GRANOLLERS —

Casanovas y Freixas

CARBONES MINERALES

DE PACHO: Rda. San Antonio, 82 principal.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa de'n Perpinyá, 4.

FUTESAS

Al teatre «Novetats» de Barcelona hi actiava desde fa unas quantas setmanas una companyia de quitxalla italiana ab el nom de *Compañía lilipuziana de ópera y opereta de la ciudad de Roma*,

Al veurer la precocitat d'aquella gent menuda en els diversos géneros que cultiva, he sentit sensacions distintas de goig y alegría, de tristesa y pesar.

Jo'ls he vist á l'ópera sèria y entenimentada fer gala d'artistas consumats, tant en el gest com en el frasejar y modo de *dir* la música. Allavors sas figuretas graciosas han anat creixent á mos ulls, sas caronas delicades s'han tornat faccions d'home gran prenent proporcions de ver artista, de gent bregada en l'art de Talía. Jo aleshores he experimentat, al ensemps, una sensació inexplicable de goig y benestar, d'alegría y arrobament...

Mes, la sensació ha sigut distinta, molt distinta, quan en l'opereta desvergonyida y in-

tencionada he vist á aquellas *ignocentas* criaturas fer gala d'una precocitat mal encaminada, d'una intenció rublerta de grollerías indecents, d'una despreocupació impropia de la seva tendre y poca edat. Y allavors sas figuretas graciosas no creixeren á mos ulls, restaven igual sas caronas delicades hont s'hi reflexava una expressió picaresca apresa y feta fer per forsa. Aleshores també he experimentat una sensació inexplicable de tristesa y encongiment, de pesar y mal-estar....

Las lleys d'Espanya prohibeixen el treball manual als nens y nenas fins qu'arriban á certa edat, ja perque la seva constitució física no 'ls ho permet ó perque consideren que'ls es mes profitosa l'ensenyansa de las primeras llettras.

¿No podria prohibirse aquest altre treball moral, ja que la seva constitució intelectual no 'ls permet sentir las sensacions que forsosament han de trasmetre al públich am jestes y actituds atrevidas y un tant indecorosas?

El mon ne sofreix moltes d'explotacions y els homes també, pro la que es mes inicua de

PARQUES PRADELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal: Calle de Pedro, 52.—BARCELONA.
— — FARMACIA «ANTICU DEL DOCTOR PADRELL» —

totas, la que repugna mes á la consciencia de la gent sensata y que pensa, es la explotació d'ignocentas criaturas; car no n'hi ha prou xuclant aquelles vidas, qu'encara han de formar-se, fentlas treballar am treballs superiors á las sevas forsas, que fins els hi explotan aquells sentiments y sensacions que els restan adormits y que per despertársels'hi els faltan molts anys encar de jugar á ninas, á bala ó á cueit....

Rac-Rac.

ESTIU

A la Sta. M. M.....

L'estiu triomfa.

El día es esplendit, el sol reverberant de foc, i del simetric jardí s'en desprenen els perfums mes delicats de flors i herbes.

Les fulles se gronxen pausadament ab una vaga temor psalmodica que es una melodia corprenedora i'ls aucells arrupits á les branques colltorsantes per la xardor estival, fan la mitj-diada.

Les blanques papellones volen de flor en flor xuclant l'essencia. Dins la floresta d'ubaga solitut, la veu de l'aimada es acaricianta i les ardencies de l'hora calda fan guspirejarli sos ulls rublerts de vagorositats i tremolar sos llavis rojos d'anhelants petons indefinibles.....

L'aimant somriu ab dolcesa i l'ensopiment abusador de l'hora ardenta torva idees platónicas, torva la pau benigne de l'esperit, pera reviuere banals anhelanses de juvenesa i esguarda á l'aimada abstreta an aquelles hores supremes en que l'un serà de l'altre

Els dos tradueixen en paraules ses mirades fascinantes, pletóriques de joies, prólec del nou llibre que van á comensar.

Els aimants ab insomni s'agafen les mans arborades de febre i s'estrenyen fortament. Parlen baix, á cau d'orella, dolçament encisats.....

El sol caldeja, la terra present les maternals arrels germinadores dels fruits saborosos.

La xafagor mitj-dial ofega els pits quins glateixen acelerats de nova vida.

L'estiu triomfa.....

Canten les fonts diáfanes al acord d'un arpegi argenti d'aigua gél-lida, els estanys con-

dormits bressolen ab un cimbreix de blau i vert, l'aigua quietament tórrida i tota la calma bucólica, esdevé en una plácida solitut.

Poch á poch els aimants van fent via pels camins poemáticos del jardí, retallats de pregona verdor, parlantse manyagament d'il-lusorias aspiracions.

Els dos glateixen de nous desitjos, pensaments bojós creuhen per llur pensa i après de grans sospirs s'ajunten en estreta abraçada, es besen i ploren en silenci.....

En tant el sol magestuós tramonta llur carrera aurifica i la terra abusada reb aquella pluja intermenable de foch extremintse ab una tremolor de goig tot cantant esbojarrades les ardencies d'un estiu etern d'amor.

F. Pous Burgués.

Sabadell, 1909.

MALALTIS

No puch mes. ¡Estich malalt! ¡Estich ventsut! Per tu hi sostingut tota la batalla. Per tu hi trevallat ab coratje, ab fé..... el dalit em falta, veig irrealisable mon ensomni daurat; el camí planer y covert de roses, s'es tornat, gris, escabrós.... No pots ser meva encare....

¡Estich malalt! Soch un ventsut de la vida. ¡Adeu! m'ha guanyat la mort vestida de vida; ha lograt ferme deixar el trevall, unich medi pera realisar nostres propósits; em portarán á montanya pera recobrar forces y, allí'm moriré, no't podré veurer. ¡Adeu!.....

Es de nit, nit de lluna clara. Recolsat á la finestra de ma cambra solitaria, sos vidres propers á ma testa, quedan entelats per mon fatigat respir; á n'ells, hi veig ta imatge adorada... Sense donarmen compte, al vidre mes glassat escrich el nom de *Roser*; ¡ah! quin nom mes bonich. Ab la claror de la lluna les espurnes d'aygua arrepades á n'aqueix vidre, lluixen per tots costats.... El nom de *Roser*, sembla voltat de puntes de diamants. ¡De lluny també es bonich! mes, apartantme dels vidres tant bell nom s'esborra.... ¡Ah! faltant mon respir, les lletres s'han esvait.

¡Deu meu! feu que cuan jo sigui lluny, cuan jo sigui á montanya, els batechs de mon cor, l'alé de mon respir, conservi mon nom, dins el cor de la *Roser*.

Frederich Maspons y Camarasa.

UNA NIT D'HIVERN A LES MONTANYES

Espurnaven els tions, y tota la gent de la casa, somnolenta, esguardava vora'l foch la dança de les flames.

Havia pujat a montanya aquell jorn, m'havia enfilat cap a les cimes entre'l boyràm que jeya copcantho tot dintre les seves grisors flonges... y allavors, arraulit de fret, m'estava com els altres vora'l caliver, sota la campana negrenca de la llar patriarcal, ataleyant aquelles tèstes qui uns cops mitj jeyen a l'ombra y altres s'aclarien de sobte ab el flameig viu y remorejador dels garrichs al abrandarse.

Venint de fóra, y a sobre nostre, sentiem les supremes quietuts de les montanyes adormides en plena florida de blancor, el misteri dels cimats nevats dintre les boyres... Y tot-hóm callava solemniósament.

La vella de la casa esponjava a pleret la llana filadora; l'avi, ab el cap entre les mans y la vista vagarosa, mirava'l dimoniach flamejar dels retorçats boscalls d'alzina; els joves s'estaven de costat, mirantse tristos, ab una tristesa vaga, produhida tal volta per fondes penes, que jo no m'atrevia pas a esbrinar, temerós de renovar llagues... Era tan sol, tan erm aquell masiu sense'l riure de la brivalla!

Un gran silenci surava arreu. Pels resquills del portal les boyres entraven a la cambra y nosaltres, vora'l foch, arribavem a sentir esgarriances y pesigolleigs de mal estar.

Feya fret, molt fret, un fret intensíssim. L'ónam de bromes baixes qui ho tapava tot, desde'ls cims enasprats a les garguelloses pregones de l'ampla cinglerada, duya baf y gelebrors de morts, duya tristeses infinites.

En el vehí cloquer martellaren el bronze, y un soroll apagat, un crach sèch y feble s'esvahí. Nou silenci en la cambra.

Poch a poch, poch a poch, l'avi aixecà la testa tot treyent l'esguart de les flames... Y parlà. Sa veu s'envahí com el soroll de les campanes en la braydor de l'espai.

Remembrava escenes de bestiu pasat; l'avi, idiliques recordas de les nits serenes fochides en les lleixes d'una cambra ab branams sagnants entre'ls arbres en les planes dels cimats... flors y miseries barrejades.

Aquell any n'hí havien vingut moltes de

coses, en la estació dels dies foguejants, a omplir les planes del llibre de sa vida; y ara aquelles visions esplendentes, aquells recorts, li servien pera gorir el fret de la hivernada.

Jo l'escoltava. Y era ben estranya la manera llegendaria ab que'l vell me feya ohir ses histories, envolcades d'una polsina embellidora y triomfal.

Aquell estiu un pastor havia mort a un altre a cops de curp, dalt dels pichs escarpats ahont jeyen apletades les ovelles.

Un crim vulgar; egoismes, rancunies per pochos quartos que's devien... Y ell, lentament, lentament, ab aquella veu qui repercutia pels angles de la cambra silenciosos, anava explicant ab detalls y més detalls aquella escena sagnanta, enlaymentra fins a fèrmela sentir com una epopeya de titans.

Evocats intensament per sa parla misteriosa, jo els veyia als dos pastors, dalt dels cingles, abrahonats com feres, pantejant fortament, destecades les llurs siluetas sobre'l bru blavós d'uns cel's en nit, com si fossin un relleix de les roques escabroses; els veyia a punt d'estimbarse deltabaix de les gorges xuclantes qui s'obrien a una y altre part... La sentia en mi la majestat pahorosa d'aquella escena de mort en les tenebres; a la tràgica halenada de la lluyta suprema de dos homes braus en les picques altívoles del mont, arrán del cel, ahont semblava que toquessin ab ses testes.

De sobte un braç s'enlayra y el curp, ratllant la fosca, cau... Un soroll y un crit estranys trenquen la calma inmensa de la nit callada, una ombra fuig, les ovelles belen, la pleta entera's somou sota aquell crit, y queden totes atentas... Sols se sent ja la remor ofegada del torrent qui salta escumejant a baix, als peus de la cinglera, mentres l'ombra va endinsantse enllá, en la brunor protectora, pera no tornar tal volta may més als cimats.

Jo la sentia en mi la tétrica visió del drama de la pleta, evocat misteriosament pel vell. Els altres escoltaven. Instintivament vaig acostarme més al foch. Les estelles bullien escupint rehina. L'avi anava esfilagarçant y esponjant la llana, tenyida de blau, ab que devia fer el fil de mitges...

Y el vell callà de nou, tornant a descansar el cap dintre les mans y fitant a l'esguart en les flames. Els joves referen la escena muda, contentantse tristos llagament...

Enllà, dintre els vels fantasiosos del bromám, les montanyes devien besarse castament ab els cels, orgulloses de l'albor gemada de llurs vestes d'armini; devien esgranar en lo ignot les épiques estrofes d'un poema sublim dintre una quietut de pau eterna.

Oh, les montanyes blanques dintre les boyres y en les quietuts supremes de l'hivern! Oh, les montanyes dels recorts, cóm devien purificarse de les xorques petjades dels homes!...

Feya fret, un fret intensíssim.

L'avi, agafant el llum de ganxo, va donar la bona nit. Tots s'enfilaren darrera seu per les escales. Jo sol, ben sol, però ab quecóm indefinible dintre meu, vaig quedarme vora'l foch morent, en la llar fumada...

Ramon Vinyas

== SOMNI ==

T'he somniat magestuosa, radiant de gràcia y hermosura. Jo't sostenia demunt mos tremolosos genolls y tu'm tenies empresonat entre'ls replecs de tos esculturals brassos.... Me besaves, y al ensemps jo't petonejava ab fabrosenc desfici y passió immaculada...

Era cap al tart y abdós estavem folls d'amor.

Els fulgurants raigs de la posta d'aquell jorn ab el remoreig apagat dels llunyadans cloquers veïns, saturaven, forsa més, nostre ambient de poesia y felicitat... Ab deliri vessànic ens estimavem, alhora que ton bell cos, com colltorsantse pera defugir coquetonament mos roents llavis, m'apar que contemplava'l suau cimbrejar de gentil palmera moguda per l'alé d'apassible ventijol.

Esdevingué la nit, nit melangiosa, una nit clara, perfumada de les voluptuoses emanacions d'ignot y misteriós verger. La lluna com llantió encés en el firmament, platejava ab indecisos relleus una natura sugestiva, hermosament celestial..... Rossinyols, ab llurs arpa-des llengües alegraven l'espai. Tu dormies y jo vetllava ton somni apassible y delitós, se percebía clarament l'impetuós ritme del bategar de cor de dona enamorada....

Ma tremolosa má la sostenia ton pit.

Estaves sobiranament hermosa, com mai més t'hi veuré.

Quedí arrobadament esma-perdut mon pensament volant per sublimes regions.... mon amorosit alé esdevingué feble, imperceptible, de por de no desvetllarte de plascévol somni.... Te besí fortament.... fortament, y el contacte de mos ardents llavis t'havia despertat.....

El bell clar de lluna havia anat minvant, minvant, les parpellejants estrelles ab sa esfumada celestia, llumenaven confosament la terra.

Y allá al lluny, al confi de l'horitzó, entre nuvolets rosa y blancs se congríave l'aubada riallera del nou jorn.

V. Turu

29 Septiembre de 1909.

Últim Compte d'Urgell

Un jorn al cim de punxaguda serra fonament d'un hormós feudal castell guaitava l'hermosura de sa terra
lo *Compte Desdixat*, Jaume d'Urgell.

Lo Noble estava dret mentres mirava l'imponenta fondaria del barranch y son pit orgullós, al sol mostrava, las quatre, en blanch escut, barras de sang.

Aprop d'èll se recolsa en macís roch esguardantse també la maravella un que mostra d'Infant, l'escut de foch y ab èll las grogues torres de Castella.

Al veurers els dos nobles s'apartàren per cercar al abisme grat conçol sens notar que després allí trobàren l'un nit terrible, l'altre alegra sol.

De sobte al bell cim d'aquella serra s'oprimiren dos cors com per dogal y llençàren els dos foll crit de *¡guerra!* ¡al caure entre èlls una corona real!

L'Infant á sobre d'ella s'abalança y quan l'agafa, el *Compte* també hi és,

bráus tots dos van lluytant y cap se cansa
mentres una mare crida *jó Rey ó rés!*

La lluyta va seguint, encara dura
quan la força á tots dos els abandona,
la deixan, y pels dos mala ventura
cau, y montanya avall vá la corona.

Desesperat del fons de cada pit
surt un roch malchint sa negra estrella
y resona ab tró de *jguerra!* lo crit
Infant y Compte's llançen detrás d'ella

Qui hi arribi primer dins poca estona
regnarà á Catalunya y Aragó
més ¡ay d'aquell que perdi la corona
son negre abim será crudel presó.

La mare del d'Urgèll encara crida
del cim d'una gran roca *jó Rey ó rés!*
¡que hi fá que son fill perdi la vida
ans que cobart, lo ceptre amat perdés!

Si l'un dona un pas llarch, l'altre'n don dós
per correr admiràble es llur treball
del precipici arránt, qu'és horrorós
¡més segueix la corona sempre avall!

Rodolànt rebot per sobre'l roch
que porta'l munt potent sobre sas faldas
y rebotent espurnes com de foch
saltan de sas hermosas esmeraldas.

Pro van seguint els dós, may fatigats
llur carrera pendent per la serra
sens veurer que las pedras son ciutats,
que destrueixan del regne, en la gran guerra

Sols pensan en regnar, guanyar la lluita
y'ls incita á lluitar eix pensament
quan son cos se rendeix, aquet diu *jcuita!*
¡la corona segueix també corrent!

De prompte de llurs pits surt que ressona
un crit qu'augmenta à n'ells folla bravura,
han vist una alta roca y la corona
tamballejant un xich, allá s'atura.

S'abalansen tots dos á la roca alta
Infant ó Compte, Rey allí será,...
callan els cors... ¡á un peu la terra falta!
¡lo Compte ál precipici rodolà!

Y al cap de poc, mentres l'Infant regnava
rodejat de noblesa, entre el bullici
En Jaume'l *Desdixat* agonitsava.
Un fill de son rival, feu son suplici.

Lo roch que la corona va aturá
fou Balaguer, l'abisme la presó
hont en Ferrán al Compte sepultá
ab la ditxa del regne d'Aragó.

F. M. G.

9 Septiembre 1909

PERIANDRE

(*Segueix*)

Més' ara, l'havien deixat els deixebles; son seny era rebel en seguir sa obra y no tenien virior sos membres, lassats talment com si fossin ubriacs de vi de llum. Ell veia l'obelisc que'ls ciutadans havien alsat a sa gloria, trontollar y enderrocarse com cosa estéril, y parlava el seu orgull, el seu egoisme—«serà una visió, inassolible més forta que tú?—Per altre part,—se deia—tú pots renunciar aquesta immensa felicitat d'estimarla? Oh, no!; els meus deixebles no discuteixen pas la meua obra, tot lo més discutirien el meus actes: cal que torni a tancar la finestra al Sol; cal que torni a parlar a la Ciutat ab ma veu d'apostol;... dels meus actes de capvespre, solament ella, jo, podrem parlarne!»

Y feu una alocució als seus deixebles «... m'heu deixat—els hi deia—Es que no vos sentiü ab forses pera seguirme? es que comenseu a esser «cristians?...» rés del rapte de despreci!» Y els deixebles tornaren. Aquella tarda'l mestre estava frisós com si temès esser desobeit. Era una tarda primaverat, ben a propòsit pera esser una tarda primera. Quan els vegé entrar somrigué triomfalment, y comensá sa tasca ab veu serena, augusta, armoniosa, talment com si seguís una llissó represa a l'anterior vetlla. Pels deixebles no havia passat res, absolutament res; en aquells moments pel filòsof tampoc.

Més, Periandre, a l'entrar sos deixebles, no

gosà miràrsels poruc de trobar interrogants els seus esguards, y solament quan a confiança se filtrava ab ses paraules, contá'ls deixebles.

Per qu'els contava? No hi eren pas tots, no; n'hi mancava un, el més jove, el preferit: un meridional, un inquiet; precisament aquell qui una tarda, entrant soptadament a la cambra del Mestre, somrigué irònic, al sorprendrel ab la finestra oberta a la ridiculesa de un amor infantí. Mancava aquell qui podia haver descobert l'utilitat dels vidres de colors. Era la seva falta, no més un acte de rebeldia? era una gran consecüència d'haver vist la finestra oberta?

Cert que faltava, y la buidor d'aquell setí, atreia espantosament els ulls de Periandre, com si totes les petites coses s'haguessin juntat a un temps pera tirarli a la cara sa obra no sentida. En aquell setí buit hi havia'l fantasma de l'«amistat», car allavors conegué, Periandre, que aquell deixeble li era necessari, l'únic necessari ja que era l'únic amic.

Preguntá per ell als condeixebles.

Un va dir que l'havia trobat medítabond y la color trasmudada, a lo llarg de l'avinguda, y que al passar prop seu va avergonyirse de l'encontre; un altre contá com ell li havia jurat no tornar a oir la paraula del Mestre, ja que se sentia fortament malalt, y com que d'aquest havia après a esser voluntariós, pera no penedirsen, havia l lensat la clau de la biblioteca; encara un tercer digué si l'havia trobat sol en els jardins, seguint un encantament, y mormolant ab tota la veemencia d'una oració «Medea-Medea».

Allavors Periandre, clarivident, va somriure, y digué que calia tenir compassió al fugitiu. Y ja mai més va parlar-se del deixeble perdut, en aquella Càtedra.

III

Cert que Periandre no podia pas tenirli compassió al seu deixeble, sinó e veja, al fi y al cap aquell era jove, no duia en son voler el pes d'una creació, d'un sistema... y per sobre de tot, sabia el nom de l'estimada!

«Medea! Medea! Felis ell qui beuria en els llavis d'una dóna el vi de la verdat y ciencia, que sabria destriar d'uns ulls mentit la llum de la felicitat verdadera. Medea! Medea! Realitat, Realitat», ell deia. Y la claror capvespral donava al jardí veí les més hermoses tonalitats

eom a una pluma de paó, una cabellera; en aquella hora'l jardí era florit y arribava fins an ell, la luxuria de les aromes més delicades. El jardí era florit, y les blanques columnes de la «villa» semblaven brunyides per llum de lluna, y Periandre deia:—«Petita, petita, tu t'anomenes Realitat? tu t'anomenes Felicitat?» La petita medítabonda havia parat sos jocs, y apomellava les flors més hermoses; apareixia y se fonia entre'ls maçissos de flors, com un raig de llum de lluna; y ell també era a un temps lasciu com un vell sátir, roig de fortor de carn jove, y pur y ingenúu com un infant.

Y ell definitivament va anomenarla Felicitat.

Y li parlava en somnis «Voldràs estimarme? Ah, jo també, com el meu deixeble, fugiria de mí mateix pera venir a trobarte; l'Assia es esplèndida y no sabria pas res de la tragedia de la nostra vida; jo mateix vindria a obrirte la porta del jardí...» Més, ara si que ell se sentia clarament fora de la seva època.

Ell escrigué un dia, que l'amor crea homes febles, y mai se sentia tan resolt com allavors, posseït d'amor; per aixó les idees més atrevides creuaven son cervell enlluminat de facetes supersticioses.

Un vespre pensá ab els Poetas. Si ell hagués estat Poeta, ritmaria els ulls, els llavis, els cabells de l'enamurada, ab el convenciment de que ella el llegiria y ab la saviesa de que no's confonguessen ab els ulls ab els llavis, ab els cabells de cap més dóna, perquè ella devia tenir un encís propi, un encís únic; y ella allavors beuria l'amor ab la mateixa copa que ell li oferiria. Més ara, sense armes, com ferho pera fruir la realitat d'aquella dóna?

(Continuará)

Sessions Municipals

Septembre día 23.—A dos quarts de nou, s'obre la sessió baix la presidencia del Alcalde Sr. S. S. y amb assistencia dels concejals Sr. Coma, Torras, Canellas, Jonch, Xiol, Llanç, Díoda y Puntas.

El secretari llegex l'acta de la sessió anterior y queda aprovada. També s'aproven alguns punts pera la construcció d'obras públiques

y el prompte pago d'uns quants comptes que l'Ajuntament ha de satisfer á particulars, entre ells al administrador del Cementiri concejal Sr. Torrents que deu cobrar uns dos mesos enrederits. D'avuy endevant aquest darrer càrreg no existirà.

S'acorda que passi á la Comissió llur, una instancia al Ajuntament demanant que totes les vacants, qual sou no siga més gros de 1.700 pessetas l'any, las nombri lo Capitá general, porque segons la lley, tenen dret preferent á ocupar dits càrregs, els llicenciats del exércit.

El Sr. Coma.—Es dol de que haventhi una caserna pera hostatjar al exércit, no's disposa de prou material en el cas com ha succeit d'haver de pernoctar una companyia, puig s'ha gué de recórrer á varis particulars porque deixessin llits, matalassos, llençols, en fi; lo necessari. Per lo tant creu convenient obrir una informació y enviarho al Capita general perquè en bé del exércit, se deixi el material suficient per posar fi en aytals obstáculos.

S'acorda donchs, fer la petició al Capitá general, y además proposat també pel Sr. Coma s'acorda nomenar Inspector de Brigadas, al Sr. Jonch que ja es de la Comissió de Foment.

Lo mateix concejal excita el bon cel de sos companys, referent á ecomies, dient que creu convenient el prompte trasllat al edifici de Sant Francisco, propietat del Ajuntament, del Jutjat Municipal y en aquest fi demana al senyor Alcalde que fassi una visita de inspecció á dit local.

L'Alcalde.—Contesta que ha fet eixa visita y creu que dit local, reuneix mellors condicions al actual, pró no obstant prega á la Comissió de Foment porque vagi personalment á fersen apte.

El Sr. Coma.—Demana y aixis s'acorda que tots els fanals-guies restin encesos tota la nit, tant si fa lluna com si no'n fa, tant si plou com si neva, porque d'aixó se n'ha fet á voltes abús y creu que una població de l'importancia de Granollers deu tenir llum fins á l'hora d'haver entrat els obrers á llurs fábriques, El senyor Torras.—Pregunta si han pagat las multas, els concejals del anterior ajuntament pera no haver assistit á las sessions. En vista de que'l secretari contesta negativament proposa que si en son dia no s'han fet efectivas, passi á la vía executiva.

El Sr. Canellas.—Prega que s'activi l'expedient incoat ab motiu de la manca dels fondos del Envelat fet fer per l'anterior Ajuntament.

El Sr. Torras.—A proposta d'aquest concejal s'acorda regularisar la vida de les oficines municipals en hores determinades per el públich. L'hora de despaig públich será de onze á una del mitg-día.

El Sr. Puntas.—Denuncia á la Comissió de Foment el fet d'haver observat que'n temps de plujes s'agomboleja una gran quantitat d'aigua devant d'un solar que hi ha per allá la Font del Escot, fentse impossible el pas y per lo tant conve fer lo necessari porque aixó no's repeiteixi,

Septembre día 30.—A dos quarts de nou comensa la sessió baix la presidencia del Sr. Alcalde y amb assistencia dels concejals Srs. Coma, Torras, Puntas, Pineda, Xiol, Llonc, Jonch y Canellas. Després d'aprovada l'acta aixecada de la sessió anterior l'alcalde dona compte d'haverse presentat ja, la petició al Capitá general per material á la caserna, del prompte cambi del Jutjat Municipal al edifici de Sant Francisco y además diu que está ja tramitat l'Expedient sobre l'Envelat.

S'acorda passar avis á la companyia del Gas perquè deixi encesos els fanals-guies totes las nits fins á la matinada encare que hi hagi claror de lluna. També s'acorda enviar un telegrama de felicitació al general Marina y á n'en Maura per l'exit que han obtingut les nostres tropas en la presa del Gurugú y posar las *colgaduras* ó domassos al balcó de las Casas Comunals el dissapte prop-venent.

No haventhi res més que tractar s'aixeca la sessió.

Octubre, día 7.—Comensa la sessió á dos quarts de nou baix la presidencia del alcalde Sr. Sarroca y amb assistencia dels concejals senyors Torras, Puntas, Xiol, Llonch, Pineda, Canellas, Jonch y Coma.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

L'alcalde dona compte del acort prés per l'Ajuntament de no posar las *colgaduras* ni fer illuminaries pró enviar el telegrama al General Marina.

Se llegeix la resposta del Capitá general.

dient que per ara no disposa del material demanat per l'Ajuntament en destí al Cuartel.

El Sr. Coma.—Demana que's repeteixin las gracies á la Comissió d'Hisenda per haver lo-grat ja fer aprovar el nou pressupost essent aixís que hi han Ajuntaments més antics que no han presentat encare'l Dictàmen.

S'aproven varis comptes particulars.

Dionis Mareca. Barcelí es proposat per la Comissió de Foment pera omplir la vacant de estudiant subvencionat per l'Ajuntament.

El Sr. Coma.—Demana que la Comissió de Foment presenti una proposició perquè's formi un tribunal per l'alcalde, mestre y dos concejals de la Comissió á fi y efecte de que'ls elegits reuneixin las capacitats regulades pel mateix tribunal.

Després fá remarcar la condició de que'ls pares del noy que disposin d'escasos medis per ensenyarlo, seràn en preferencia á n'als altres.

Aixís l'Ajuntament es trobará que no haurá de pagar els estudis de 2^a. Ensenyança an els nois á qui poden mantenir el gasto dels estudis sos pares.

Demana també que's fassi un inventari dels aparells científichs que hi hagin y destinar de medis per alguns que ab el temps es farien inservibles.

El Sr. Canellas.—Fa remarcar que principalment las máquines de fisica eléctricas alguna casi inservible, s'han de reparar.

S'aprova aumentar l'import del mestre de 2^a. Ensenyansa.

El Sr. Torras.—Demana que's fassi un pregó invitant á que's presentin las families dels que son á la guerra á fi y efecte de repartir 25 pts. á cada hú; advertint que si més endavant es pot s'hi tornarà.

El Sr. Canellas.—Proposa que'l pregó se fassi també per calmar la ansietat de las families que desitgin tenir noves de llurs fills pera telegrafiar l'Ajuntament á Melilla pel seu compte si algú ho demana.

El Sr. Torras.—Diu an el Sr. Puntas si sap en part, la recaudació feta actualment dels rahims.

El Sr. Puntas.—Diu que hi há 8064 pts. recaudadas y encare no s'ha acabat la cullita L'any passat recaudaren els anteriors administradors totalment 3000 y pico de pesetas, y afegeix qu'enguany creu que passarà de 10,000

pts., al ensemps agraeix la feina feta pels oficials á las sevas ordres y per lo tant demana que'l Consistori ho fassi constar.

El Sr. Coma.—Demana un vot de gracies per la Comissió tota y en especial pel seu digne president. Ademès que's fassi un estat de comptes pel públich al acabar l'entrada dels rahims. Acaba dient: Ara dirigeixo un prec al Sr. Puntas. Pregunto si aquesta diferencia de 3000 á 10,000 pts. es deguda á qu'enguany hi ha mes raims y per lo tant més vinyes ó bé es que s'ha acabat la *vinya per algú*.

El Sr. Puntas.—Contesta-lo darrer ó sia que s'acabat la *vinya per alguns*.

NOVES

Havem parlat ab el president de la societat, «La Unió Lliberal» y ens ha dit que dies passats vingué á Granollers en Codina, el jove actor de la companyia del «Teatre Principal» ab l'objecte de demanarli permís pera comen-sar la propera temporada d'hivern.

El senyor president ab el desitg de complau-er en doná compte á la Junta y aquesta probable que decideixi afirmativament, si bé no podrá esser tan aviat com ells desitjan ja que primer fou cedit el local á una Companyia de *género chico* pera executar algunes obres per la diada de Tots Sants.

Nosaltres preferim *cent voltes* la bona companyia del «Teatre Principal» que mostrará al públich obres desconegudes y del teatre modern catalá, altament educatiu.

Lo Centre Catalanista «Catalunya Vella», de Vich, ens ha enviat nota, de la liquidació final d'entrades y eixides fetes am motiu d'haver-se pogut portar á feliç terme l'idea d'aixecar en el poble de Folgaroles el «Pedro conmemoratiu del Naixement de Mossén Jascinto Verdaguera», solemnement inaugurat el día 8 de Maig de l'any pasat.

Lo resultat es:

Recullit per suscripció segons comprobants 4,266'35 pts.; Gastos detallats 4,305'50 pts. quedant un deute de de 39'15 pts. que fou cubert per dita Societat.

Avuy per la nit, l'Orfeo «Esplet Granollerí» d'acort ab la Societat «La Alhambra», donará una variadísima vetllada, en la que's posarán en escena dos quadrets, cómicl l'un y dramátich l'altre; fentse despres, un variat concert vocal é instrumental.

Els desitjem forsas aplaudiments y...entradas

Imp. Garrell.—Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES
ARTISTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO

AUTOTIPIA

ESTEREOTIPIA

TRICROMIA

Aribad. 9. Interior
BARCELONA.

E. GARREL

IMPRESOR

Se oferirà a sos clients
al públic en general.

pera tot lo que tingui
relació ab l'Imprempta.

PLASSA BESTIAR, 51

GRANOLLERS

Francisco Soler Trias

Aceites y Grasas
Comestibles

SUCURSALES

GIJON: Langreo, 12

BILBAO: Granyía 38.

EN GRANOLLERS

REPRESENTANTE

Valentin Turu

Aceites y Grasas
Lubrificantes

DEPOSITOS

Madrid, Cádiz, Sevilla,

Zaragoza, Santander

»— Coruña y Vigo

Patente de invención por 20 años

Crema Whitest desgrasadora n.º 2

Hoy conocida por toda España para el lavado doméstico de toda clase de ropas blancas, de color, tinto de hilo como de algodón, lana, franela, mantas, hábitos ó túnfca, lana en rama etc.

Sustituye con ventaja toda clase de jabones

Único producto que desinfecta, blanquea y suaviza las ropas, dándoles duración extraordinaria.—Gran economía de tiempo en el lavado por gastarse en disolución.

Señoras: No se dejen sorprender por los que imiten ó falsifiquen la Crema Whitest, primero y único producto en su clase; á cuyos falsificadores se les perseguirá con todo el rigor de la ley.

La CREMA WHITEST se halla de venta en las casas de los señores: Miguel Parera, P. Mayor, 33; Jaime Grivé, C. Nueva, 10; Cunillera é Hijo, P. Mayor; de esta de Granollers, ara los pedidos al por mayor dirigirse á Don J. Soler, Paseo San Juan, 76.—Barcelona.

Ebanisteria
- - moderna

JERONIMO SORS

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.

== == == Se hallan muebles de lujo y de todas clases. == == ==

Calle de la Palma, 26

GRANOLLERS.

DISPONIBLE

OFICINA DE FARMACIA

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-Granollers

MOSAICOS E F ESCOFET & C

Sen C

Ponda San
Pedre

Barcelona